

DOCHODZENIE ROSZCZEŃ Z UMÓW KREDYTÓW FRANKOWYCH

Praktyka ■ orzecznictwo ■ pytania i odpowiedzi

Helena Ciepla

BIBLIOTEKA SĄDOWA

DOCHODZENIE ROSZCZEŃ Z UMÓW KREDYTÓW FRANKOWYCH

Praktyka ■ orzecznictwo ■ pytania i odpowiedzi

Helena Ciepla

BIBLIOTEKA SĄDOWA

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

Stan prawny na 15 października 2020 r.

Wydawca
Magdalena Stojek-Siwińska

Redaktor prowadzący
Adam Choiński

Opracowanie redakcyjne
JustLuk

Projekt okładek serii
Wojtek Kwiecień-Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujmy prawo i własność
Więcej na www.legalnakultura.pl
Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2021

ISBN 978-83-8223-218-9

Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przykopowa 33
tel. 22 535 82 19
e-mail: ksiazki@wolterskluwer.pl

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	9
Wprowadzenie	11
Rozdział 1	
Zawarcie umowy o tak zwany kredyt frankowy indeksowany bądź denominowany	
1.1. Pojęcie umowy o kredyt frankowy	13
1.2. Pojęcie kredytu indeksowanego i denominowanego	16
1.3. Umowa o kredyt frankowy a zasada swobody umów	27
1.4. Praktyka zawierania umów o kredyt frankowy	32
1.5. Pożyczki hipoteczne	36
1.6. Znaczenie dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5.04.1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich	37
1.7. Zawarcie aneksu do umowy zgodnie z ustawą antyspreadową i spłata kredytu bezpośrednio w walucie obcej	38
Rozdział 2	
Abuzywne klauzule walutowe	
2.1. Pojęcie abuzywnej klauzuli walutowej a ryzyko związane z kredytem frankowym	41
2.1.1. Uwagi ogólne	41
2.1.2. Kiedy postanowienia umowy są sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszają interesy konsumentów (niedozwolone)?	43
2.1.3. Dobre obyczaje a zasady współżycia	49
2.1.4. Chwila zawarcia umowy właściwa dla oceny abuzywności	54
2.2. Klauzula indeksacyjna a określenie głównego świadczenia stron umowy	57
2.2.1. Uwagi wprowadzające	57
2.2.2. Ryzyko związane z zawarciem umowy o kredyt frankowy	63
2.2.3. Jednoznaczność postanowień umowy określających główne świadczenia stron	66

2.3. Skutek prawny sprzeczności klauzuli indeksacyjnej z dobrymi obyczajami i rażąco naruszającej interesy kredytobiorcy	69
2.4. Ubezpieczenie niskiego wkładu własnego jako klauzula abuzywna	78
2.5. Wypowiedzenie umowy kredytu	81

Rozdział 3

Eliminacja klauzuli abuzywnej a dalsze obowiązywanie umowy	87
3.1. Uwagi wprowadzające	87
3.2. Uzupelnienie umowy przepisami dyspozytywnymi	92
3.3. Ocena skutków prawnych niedozwolonych postanowień umowy dla interesu konsumenta	93

Rozdział 4

Rodzaje powództwa i wyliczenie wysokości dochodzonego roszczenia	100
4.1. Znaczenie wyroku TS z 3.10.2019 r., C-260/18, dla dochodzenia roszczeń z tzw. umów kredytów frankowych	100
4.2. Powództwo o stwierdzenie nieważności umowy (o unieważnienie umowy ze skutkiem <i>ex tunc</i>) i sposoby formułowania żądania pozwu	107
4.2.1. Uwagi wprowadzające	107
4.2.2. Interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. w sprawach frankowych	110
4.2.3. Błąd jako podstawa powództwa	116
4.2.4. Małżonkowie jako kredytobiorcy	121
4.3. Powództwo o odfrankowanie umowy	124
4.4. Związanie sądu cywilnego klauzulą wpisaną do rejestru UOKiK	125
4.5. Wyliczenie wysokości dochodzonego roszczenia przy poszczególnych rodzajach powództw	131
4.6. Powództwo opozycyjne	137

Rozdział 5

Zawezwanie do próby ugodowej a przedawnienie roszczenia z tzw. umów kredytów frankowych w stanie prawnym od 21.08.2019 r.	142
5.1. Uwagi wprowadzające	142
5.2. Kolejne zawezwanie do próby ugodowej a przedawnienie roszczenia	144
5.3. Przedawnienie roszczeń banku do konsumenta i konsumenta do banku	150

Rozdział 6

Stwierdzenie nieważności (unieważnienie umowy) a związane z tym roszczenia	152
6.1. Uwagi wprowadzające	152
6.2. Unieważnienie umowy a roszczenia kondykcyjne	156
6.3. Unieważnienie umowy a wynagrodzenie za korzystanie z kredytu	158

Pytania i odpowiedzi	167
Wykaz orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości	193
Wykaz wybranych tez orzeczeń Sądu Najwyższego	195
Wykaz wybranych tez orzeczeń sądów apelacyjnych	207
Wykaz wybranych tez orzeczeń sądów okręgowych	221
Propozycja wystosowania wezwania	231
Literatura	233
Wybrane akty prawne	237
Ustawa z 29.08.1997 r. – Prawo bankowe (Dz.U. z 2019 r. poz. 2357 ze zm.) (wyciąg)	239
Ustawa z 12.05.2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 r. poz. 1083)	324

WPROWADZENIE

Potrzebę opracowania monografii uzasadnia brak zapowiadanej od kilku lat ustawy regulującej problematykę umów kredytów frankowych, które coraz częściej trafiają na wokandy sądowe i wywołują szereg poważnych wątpliwości jurydycznych wynikających ze skomplikowanej materii i niejasności unormowań. Zasadnicze kwestie dotyczą wykładni przepisów stanowiących podstawę materialnoprawną dochodzonych roszczeń, jakimi są także normy prawa europejskiego, które mają pierwszeństwo w stosowaniu, a nie pod względem ważności, przed prawem krajowym. Prawo krajowe należy wyklądać prounijnie, a więc zgodnie z kierunkiem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W razie wątpliwości dotyczących wykładni prawa unijnego mającego zastosowanie w sprawie sądy występują z pytaniami prejudycjalnymi do Trybunału Sprawiedliwości, który wielokrotnie wypowiedział się już w tej materii. Rzecz w tym, że po takim wystąpieniu sądy masowo zawieszają postępowania, co jest korzystne dla sektora bankowego, a nie dla kredytobiorców (zob. P. Słowik, *Frankowicze dłużej zaczekają na wyroki. Nie tylko z powodu koronawirusa*, „Gazeta Prawna” z 17.03.2020 r.).

Również instytucje państwowe, jak Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Rzecznik Finansowy, w publikowanych raportach wskazywały na wady prawne umów kredytowych.

Próba rozwiązania tego problemu, ściślej – pomocy kredytobiorcom posiadającym kredyty walutowe, była ustawa z 9.10.2015 r. o wsparciu kredytobiorców, którzy zaciągnęli kredyt mieszkaniowy i znajdują się w trudnej sytuacji finansowej (Dz.U. z 2019 r. poz. 2138). Ustawa ta zapewnia wsparcie Banku Gospodarstwa Krajowego, jednakże jest ono obwarowane wieloma warunkami, których nie wszyscy kredytobiorcy są w stanie spełnić. Takim warunkiem jest np. posiadanie statusu bezrobotnego bądź ponoszenie miesięcznych kosztów obsługi kredytu mieszkaniowego w wysokości przekraczającej 60% miesięcznych dochodów gospodarstwa domowego. Dlatego pozostało kredytobiorcom dochodzenie roszczeń przeciwko bankom na drodze sądowej. Jednak nie tylko przeciwko bankom, został już bowiem wniesiony pozew grupowy około 400 frankowiczów przeciwko bankowi i Skarbowi Pań-

stwa (zob. Ł. Wilkowicz, *Frankowicze pozywają państwo. „Za szkodę konsumentów odpowiedzialność ponosi również Skarb Państwa”*, „Gazeta Prawna” z 25.06.2020 r.).

Z publicznie dostępnych danych wynika, że Polacy w latach 2004–2008 zawarli ponad 700 000 umów frankowych, z których ponad 2% frankowiczów dochodzi swoich praw przeciwko bankom na drodze sądowej (zob. *Poradnik frankowicza*, „Gazeta Prawna” z 19.05.2020 r.).

Banki w tych latach udzielały rocznie na ponad 5 miliardów kredytów we frankach szwajcarskich i aktualnie mają znacznie obciążony bilans tymi kredytami (zob. KNF, Centrum Grabskiego, *Frankowicze dłużej zaczekają na wyroki*, „Gazeta Prawna” z 17.03.2020 r.). Obrazuje to skalę zjawiska i ma znaczenie nie tylko jurydyczne, lecz także społeczne. Dlatego państwo powinno się zaangażować w rozwiązanie problemu kredytów frankowych. W pierwszym półroczu 2020 r. w sądach warszawskich najliczniejszą grupę spraw cywilnych, poza rozwodowymi, stanowiły sprawy dotyczące kredytów frankowych.

W monografii wykorzystano materiały orzecznicze oraz poglądy doktryny.

Autorka, dostrzegając złożoność problematyki, próbuje przedstawić węzłowe kwestie, jakie wyłoniły się w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, z przytoczeniem wyrażonych stanowisk w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Najwyższego.

Monografia jest przeznaczona przede wszystkim dla praktyków, sędziów, adwokatów, radców prawnych, asystentów sędziów, aplikantów wszystkich zawodów prawniczych oraz pracowników banków.

Opracowanie uwzględnia stan prawny na dzień 15.10.2020 r.

Prawo unijne, w tym dyrektywa 93/13, nie przewiduje „stwierdzenia nieważności umowy kredytu”, lecz „**unieważnienie**”, jednak ze skutkiem *ex tunc*, a nie jak w naszym systemie prawnym ze skutkiem *ex nunc*. Oznacza to, że unieważnienie w rozumieniu prawa unijnego ma taki sam skutek jak w naszym systemie stwierdzenie nieważności, tj. skutek *ex tunc*. Obie instytucje zostały zatem uwzględnione w tekście jako tożsame i oznaczają upadek umowy ze skutkiem *ex tunc*.

Rozdział 1

ZAWARCIE UMOWY O TAK ZWANY KREDYT FRANKOWY INDEKSOWANY BĄDŹ DENOMINOWANY

1.1. Pojęcie umowy o kredyt frankowy

Rozważania w sprawie umów o **kredyty frankowe** należy poprzedzić określeniem pojęć umowy kredytu oraz umowy kredytu indeksowanego i denominowanego. Przede wszystkim należy podkreślić, że istotą wszelkich stosunków obligacyjnych, w tym zwłaszcza wynikających z umów, również kredytowych, jest ich konsensualny charakter, oparcie ich na zgodnej woli stron co do treści, w tym zwłaszcza ich głównych postanowień.

Przez zgodny zamiar stron rozumieć należy uzgodnione elementy faktyczne i prawne kształtujące istotne postanowienia umowy. Powinny one być doprecyzowane w stopniu umożliwiającym przypisanie obu stronom zamiaru i woli dokonania danej czynności na uzgodnionych warunkach albo na zasadach zaproponowanych przez jedną stronę, także ekonomicznie silniejszą, lepiej obsługiwaną pod względem prawnym, a zwłaszcza prowadzącą profesjonalnie działalność gospodarczą, w tym zajmującą się świadczeniem usług bankowych, oraz zaakceptowanych przez drugą stronę, także konsumenta ubiegającego się o kredyt mieszkaniowy.

Legalną definicję umowy kredytu zawiera art. 69 ust. 1 pr. bank., zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel. Oznacza to też zobowiązanie banku do nieządania ich zwrotu przez określony w umowie okres, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z nich na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zatem w wyniku zawarcia umowy kredytu nie dochodzi do przeniesienia własności środków pieniężnych na kredytobiorcę, który staje się jedynie dysponentem tych środków.

Zgodnie z art. 69 ust. 2 pr. bank. umowa kredytu powinna być zawarta w formie pisemnej, a ponieważ ustawa nie określa sankcji niezachowania tej formy, należy przyjąć, że mają zastosowanie rygory z art. 74 § 1 i 2 k.c.:

„§ 1. Zastrzeżenie formy pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej bez rygору nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód z zeznań świadków lub z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepisu tego nie stosuje się, gdy zachowanie formy pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej jest zastrzeżone jedynie dla wywołania określonych skutków czynności prawnej.

§ 2. Jednakże mimo niezachowania formy pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej przewidzianej dla celów dowodowych dowód z zeznań świadków lub z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo fakt dokonania czynności prawnej jest uprawdopodobniony za pomocą dokumentu”.

W art. 29 ust. 1 u.k.k. w zw. z art. 69 ust. 2 pr. bank. nie określono skutków prawnych niedochowania formy pisemnej przy zawieraniu umowy o kredyt konsumencki, zatem przyjąć należy, że została ona zastrzeżona jedynie dla celów dowodowych. Niedochowanie tej formy przez jedną ze stron nie skutkuje nieważnością umowy, a tym samym nie uniemożliwia złożenia oświadczenia woli w sposób dorozumiany (konkludentny). Tylko zastrzeżenie wymogu zachowania określonej formy oświadczenia (pisemnej) *ad solemnitatem* wykluczałoby możliwość skutecznego złożenia oświadczenia w sposób konkludentny (zob. wyrok SA w Warszawie z 1.07.2019 r., V ACa 118/18, LEX nr 2706625).

Umowa kredytu jest czynnością prawną konsensualną, dwustronnie zobowiązującą i odpłatną. Nie jest umową wzajemną, tworzy między stronami zobowiązanie o charakterze ciągłym (zob. wyrok SN z 7.03.2014 r., IV CSK 440/13, LEX nr 1444460).

Umowa kredytu, będąc umową dwustronnie zobowiązującą i odpłatną, nie jest umową wzajemną (podobnie jak i umowa pożyczki). Nie spełnia kryteriów wyrażonych w art. 487 § 2 k.c. W doktrynie wskazuje się, że cechą wyróżniającą umów dwustronnych jest rola, jaka została im wyznaczona we wzajemnych relacjach. Istota tych umów polega na tworzeniu podstaw do wymiany dóbr i usług. W tym sensie uznawane są one za główny instrument obrotu towarowo-pięiężnego, podstawę gospodarki rynkowej. Nie każda umowa dwustronnie zobowiązująca jest jednak umową wzajemną. Ekwiwalentność świadczeń, charakterystyczna dla umów wzajemnych, oznacza, że strony spełniają różne świadczenia, zasadniczo o ekwiwalentnej wartości.

Umowami wzajemnymi są niewątpliwie sprzedaż (w której zachodzi wymiana towar – pieniądź), zamiana (wymiana jednej rzeczy określonej co do tożsamości na inną tak określoną rzecz) czy też umowa o dzieło lub o roboty budowlane (wynagrodzenie

stanowiące ekwiwalent wykonanej pracy i jej trwałego efektu). Świadczenie strony umowy wzajemnej jest odpowiednikiem świadczenia strony przeciwnej. Czynności wzajemnej towarzyszy zamiar wymiany różnych dóbr (rzecz za inną rzecz, pieniądze za rzecz, pieniądze za usługi). Z tej przyczyny przedmiotem wzajemnych świadczeń w umowie wzajemnej w praktyce obrotu prawnego nie są nigdy świadczenia identyczne. Nikt zachowujący się racjonalnie nie będzie zawierał umowy, która miałaby polegać np. na wymianie tony cukru na identyczną tonę cukru czy też innych rzeczy identycznych co do wszystkich cech, gdyż transakcja taka nie miałaby żadnego ekonomicznego ani życiowego sensu. Różnorodność obu świadczeń wydaje się więc esencją, istotą umowy wzajemnej, tylko wówczas ma też sens używanie w odniesieniu do umów wzajemnych terminu „ekwiwalentność świadczeń”, w innym wypadku świadczenia nie byłyby ekwiwalentne (zob. A. Kawulski, *Prawo bankowe. Komentarz*, Warszawa 2013, s. 354 i n. i powołana tam literatura).

Stronami umowy kredytu są: bank i kredytobiorca – po tej stronie mogą występować osoby fizyczne, prawne lub jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, jeśli posiadają zdolność prawną.

Stronami umowy tzw. kredytu frankowego są: bank i kredytobiorca-konsument.

Ustawową definicję konsumenta zawiera art. 22¹ k.c., według którego za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą (bankiem) czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. O charakterze tej działalności zdecyduje cel kredytowania (tak też art. 2 lit. b dyrektywy 93/13).

Bank uzależnia przyznanie kredytu od **zdolności kredytowej kredytobiorcy**, przez którą rozumie się zdolność do spłaty zaciągniętego kredytu wraz z odsetkami w terminach określonych w umowie.

Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

- 1) strony umowy;
- 2) kwotę i walutę kredytu;
- 3) cel, na który kredyt został udzielony;
- 4) termin spłaty kredytu;
- 5) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska – szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu;
- 6) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany;
- 7) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu;
- 8) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu;
- 9) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych;

- 10) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje;
- 11) warunki dokonywania zmian i rozwiązywania umowy.

W odróżnieniu od pożyczki, kredyt udzielany jest na określony cel, ma wyłącznie charakter pieniężny, umowa jest zawsze odpłatna i terminowa. Udzielenie kredytu następuje na czas oznaczony w umowie.

Ze względu na znaczne ryzyko związane z działalnością kredytową w czasie obowiązywania umowy kredytu bank może żądać od kredytobiorcy informacji i przedstawienia dokumentów niezbędnych do oceny jego sytuacji finansowej i gospodarczej oraz umożliwiających kontrolę wykorzystania i spłaty kredytu. Udzielanie kredytów i pożyczek pieniężnych to odrębne czynności bankowe.

Z udzieleniem kredytu, jak też z innymi czynnościami bankowymi łączy się zagadnienie tajemnicy bankowej. Banki mają obowiązek zachowania tajemnicy w zakresie wszystkich wiadomości dotyczących czynności bankowych i osób będących stroną umowy zawartej z bankiem. Tajemnicą są objęte wiadomości uzyskane w czasie negocjacji, w trakcie zawierania i realizacji umowy.

Kredytobiorca jest uprawniony do korzystania z udzielonego kredytu, w związku z czym może żądać udostępnienia przez bank środków pieniężnych w sposób określony umową. Nie ma natomiast obowiązku korzystania z kredytu. Na kredytobiorcy ciąży obowiązek zwrotu wykorzystanego kredytu w umówionym czasie, jednorazowo albo w ratach, oraz obowiązek zapłaty ustalonych umową odsetek od kwoty kredytu faktycznie wykorzystanego. Zasady oprocentowania kredytu określa umowa kredytu.

Do obowiązków kredytobiorcy należy też zapłata określonej w umowie prowizji, będącej rodzajem wynagrodzenia za czynności banku związane z przyznaniem kredytu.

Zgodnie z art. 5 pr. bank. banki mają zapewnioną wyłączność w zakresie zawierania umów kredytu. Z uwagi na bezpieczeństwo obrotu gospodarczego działalność banków jest poddana kontroli Komisji Nadzoru Finansowego.

1.2. Pojęcie kredytu indeksowanego i denominowanego

Przepisy Prawa bankowego nie zawierają legalnej definicji ani kredytu indeksowanego, ani kredytu denominowanego, mimo że przepisy ustawowe posługują się tymi terminami, jednak ich nie definiują. Jest to zagadnienie istotne ze względu na określenie zarówno treści zobowiązania, jak i skutków jego niewykonania lub nienależytego wykonania.

W orzecznictwie i w praktyce bankowej **przez pojęcie kredytu indeksowanego rozumie się kredyt, w którym suma kredytu jest wyrażana i wypłacana w walucie polskiej, indeksowanej do CHF, którą w dniu wypłaty przeliczano na walutę obcą (na franki) i księgowano jako saldo zadłużenia, a w przypadku rat dokonywano operacji odwrotnej – każdą ratę przeliczano z waluty obcej na walutę polską, zawsze według tabeli banku.** Wskazanie w umowie, że bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy kwotę w złotych stanowiącą równowartość kwoty we frankach (wyraźnie oznaczonej w umowie), prowadzi do wniosku, że wolą stron było ustalenie kwoty kredytu w złotych. Kwota we frankach ani nie stanowi kwoty udostępnianej kredytobiorcy (kwoty kredytu), ani nie określa zasad wykorzystania kredytu, gdyż nigdy nie było zamiarem stron, aby kredytobiorca mógł faktycznie wykorzystać kwoty wypłacone we frankach szwajcarskich. Strony określały, że kwota kredytu stanowić ma równowartość kwoty we frankach obliczonej na zasadach opisanych w Regulaminie. W tej sytuacji kwota kredytu nie została ustalona.

Natomiast w kredycie denominowanym kwota kredytu jest wyrażona w walucie obcej i zostaje wypłacona w tej walucie, w jakiej jest denominowany tzw. kredyt czysto walutowy, bądź w walucie krajowej według klauzuli umownej opartej na kursie kupna waluty obcej obowiązującym w banku w dniu uruchomienia kredytu. Waluta obca w takim kredycie **nie jest jedynie miernikiem waloryzacji, lecz wyraża wartość zobowiązania** pieniężnego. Jak pokazuje praktyka, kredyt w CHF nie został nigdy kredytobiorcom udostępniony i tzw. kredyt czysto walutowy w zasadzie w Polsce nie występował, bo kredyt walutowy to taki, który jest wypłacany i spłacany w walucie obcej. W rzeczywistości kredytu nie udzielano w walucie obcej, lecz wykorzystywano walutę obcą jedynie w celu waloryzacyjnym, a więc w celu wyrażenia wysokości kredytu i spłacanych rat.

Dopiero ustawa antyspreadowa dodała do art. 69 pr. bank. ust. 3, zgodnie z którym w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska kredytobiorca może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz dokonać przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie. W tym przypadku w umowie o kredyt określa się także zasady otwarcia i prowadzenia rachunku służącego do gromadzenia środków przeznaczonych na spłatę kredytu oraz zasady dokonywania spłaty za pośrednictwem tego rachunku. Ustawodawca nie widział więc potrzeby sanowania umów o kredyt indeksowany lub denominowany, a jedynie potrzebę uregulowania bardziej szczegółowo treści tego typu umów w części, w której nie zostały one wykonane.

Przykładowo można wymienić sprawę, w której kredytobiorca na podstawie umowy o kredyt denominowany do CHF wnosił o zapłatę we frankach, jednak powództwo zostało oddalone, a Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, stwierdzając, że zobowiązanie pozwanego w umowie kredytu zawartej ze stroną powodową zostało wyrażone w walucie polskiej, a jedynie jego saldo miało

Helena Ciepla – doktor nauk prawnych, sędzia Sądu Najwyższego w stanie spoczynku, wykładowca Uczelni Łazarskiego w Warszawie, autorka i współautorka wielu cenionych komentarzy do przepisów o hipotecze oraz innych publikacji z dziedziny prawa cywilnego.

Publikacja kompleksowo wskazuje rodzaje wytaczanych powództw i prawidłowe sposoby formułowania żądań pozwów przy dochodzeniu roszczeń z umów kredytów frankowych. Uwzględnia małżonków jako kredytobiorców po obu stronach procesu, zarówno w trakcie trwania wspólności ustawowej, jak i po jej ustaniu.

Autorka przedstawia istotne dla omawianej problematyki najnowsze zmiany legislacyjne w Kodeksie postępowania cywilnego, aktualne stanowisko doktryny oraz rozbudowane wykazy wybranych tez orzeczeń Sądu Najwyższego, sądów apelacyjnych i okręgowych. Szczególnie cenne dla czytelników będą odpowiedzi na kilkadziesiąt pytań zadanych podczas szkoleń otwartych dla praktyków oraz w sądach, dotyczących już prowadzonych spraw bądź planowanych do wytoczenia powództw w dochodzeniu roszczeń frankowych.

Książka jest przeznaczona przede wszystkim dla praktyków prawa, w tym adwokatów, radców prawnych, sędziów i ich asystentów, a także pracowników banków udzielających kredytów frankowych oraz aplikantów zawodów prawniczych.

9788382232189 W01P01

ISBN 978-83-8223-218-9

9 788382 232189

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA 801 04 45 45

ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL

WWW.PROFINFO.PL